

SZEMÉT VERS

BRASNYÓ ISTVÁN

Verset fogalmazni bonyolultat
mint Berzsenyi Dániel Niklán
verset amelyük hosszabb a leheletnél
hosszabb a tulajdon árnyékánál
rajtavesztünk — gondolja az árnyék
sokszor húzzuk még a rövidebbet
míg valaki útját nem állja az egésznek
mesteri fogalmazók
eszmepártolók
ahol könnyedén hibát lehet találni
hibát a szemétben
a szélben ahogy sodorja
a tűzben ahogy ég
a fák ágán míg fennakad mind
a tartalmas közlendő üres magháza
ez lenne jó nyargalni a sugárúton
már kissé zömökebben testesebben
tömény italok tengerétől
fuldokolni egy jövődőben
ahová hogyan juthatunk vajon
csupán az időn át
habár lehetséges hogy nem megfelelő
tudok-e én még övön alul ütni
van-e valami ami kongat már a fejemben
kavargatja tejemet teámat
és amit nem hordanak el majd disznóólnak
az a szemét ami visszamarad
és felébred-e majd valaha bennem
a tákolásra hajlamos ember

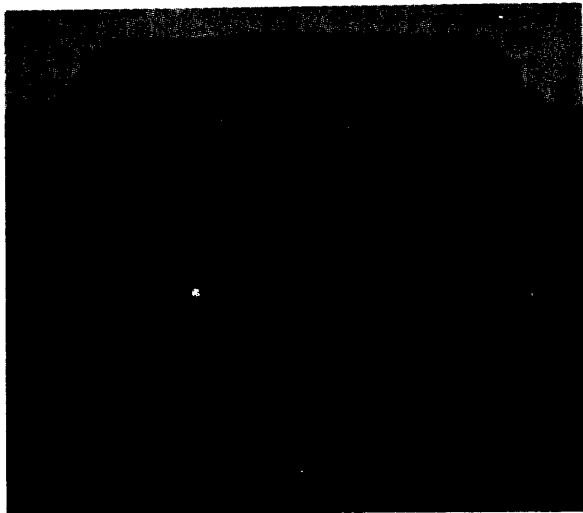
akár a versben ahol legalább a szavak
 találnak egymásra
 idegen szavakkal keresztezem a sajátjaimat
 összehordok szelet-havat
 igazodok és válogatok fondorlataim között
 nagy követ keresek lenyomatni valamit
 hogy ne bújjon elő többé ne mutakozzon
 ezt nevezem igazi gyöngédségnek
 leprésellek gazember
 eltüntetlek akár a hegyomlás
 a moraja még majd hallatszik
 de végtére úgyis elnyelem
 elül bennem a hatalmas korgás
 a lavina az örvény a forgás
 végül is szeretnék magamnak békés történetet
 gondozott önéletrajzot legalább
 feddhetetlenséget
 megnyesett kertet
 eldugni a felhalmozódó szemetet
 versben rejteni el a vers mindent megeszik
 a vers úgyis elissza utolsó üngét is
 akár egy dzsidás kozák a történelemben
 hamisítok magamnak történelmet
 ha már a valódiban nem játszottam semmiféle
 szerepet
 lapítottam kalpagom alatt
 nem volt egy hangos szavam
 pedig utólag mindig a szókimondás
 a tökök fickó az ideális
 ezekre épülnek a regények a történetek
 ezeket játsszák el a moziszínészek
 sohasem a dilettáns hebehurgyákat
 azok az elhanyagolhatók a nullák
 a tökéletes társadalom alkotóelemei
 apró kerekai
 csupa nyúlszar
 ez is végeredményben szemét
 ez öntudatom alapja
 ez a televény

építkezve abból amit elveszítettem
amitől megfosztottak vagy amiért fejbe vertek
mit szerettem volna én ebből az egészszből
mit szerethettem
az árbocot a bitófát vagy a gályát
kikötve rá felakasztva vagy odaláncolva
tudni szeretnék minderről de nem tudok
róla semmit
egészen más rugóra jár az öntudatom
beledögönyözve szövegbe szavakba
járható vagy járhatatlan utakba
lehetetlenbe
ez az egyedüli ami vonzó a számomra
ezt kellene végül is elmondani
nagyra nyitva a szám
elfojtani ezt a roppant nagy ástást
hiszen ordításom már elült
hol üthetne visszhangot a némaság
hol kerülhetnék rá a leírtak listájára
a keresztülhúzottakéra
hol lenne az a szabadság mely a semmire
vonatkozik
nem vonatkozik semmire
akár a vonatkozó névmás a törvénykönyvben
egy elvonatkoztatott névmással takarózom
e mögött lappangok
a szemétben
vagy hihetetlen gépezetben
villanyórában és azután fizetni kell
fizetni a részeg csaposnak
evilági csapszékek hosszán
immár dehidrálódva
akár a zabpehely a kukoricapehely
a Humana—9-es csecsemőtápszer
valamit azért mégis megvalósítottunk
valami végül is kénytelen-kelletlen
még lesz belőlünk
miféle link duma milyen avas szöveg
miféle nyelv amelyet sohasem tudtunk

rendesen megtanulni
az ember mindig rákényszerül a gesztikulálásra
van mimikája! van mimikája!
elkeseredetten nyögdécsel körülír
de én nem akarok semmit sem körülírni
és nem fogok grimaszkodni egy letojtt eszmemenetnek
inkább úgy közelítek tárgyamhoz
akár egy mesterlövész
egészen sallangmentesen
összegyűröm és eltépem
szerintem ez az eszményi
ezt hajítom ki az ablakon ezt küldöm galambpostán
ezt nevezem ennek vagy annak
a megnevezések nem fontosak
a találatokat itt nem számolják
a tömeg sokkalta fontosabb
a térfogat a döntő az űrtartalom
miként az agy köbtartalma az emberiség történetében
mit értek én fejlődéstörténet alatt
ahol a kevésre már nem adnak
ahol hagyják magukat átverni
hát hagyjam-e én is átverni magamat
mint annak idején az újvidéki Betániában
Betánia lakói jelentkeztetek
halottak vagytok mind bizonyára
visznek benneteket a harminc évvel ezelőtűi
őszki ködök
rohadék népség voltatok akik között az ember
csakugyan megrohadhat
olyan püspök szerettem volna lenni közöttetek
akár a poláris fény
ki nem látta 57-ben a poláris fényt a temető felett
ez az amitől én félek
amit mindenki lát
attól drasztikusabban semmit sem lehet leírni
hiszen mindenki egyértelműen látta
miért öltöznék én most fantáziákba
miért bújnék én meg most a kályhacső kormos huzatában
hiszen a szavahihető tanúkat

nem én faragtam szavahihetőre
hanem a fényesség jelenléte
mi szükség van énrám Betániában
nem úgy látok és nem úgy hallok
az ember egészen mást vár
dickensi hitelt és nem dosztojevszkiji kuriózumot
várost holdfénytől csipkézettet
és nem Mária Magdolnát
Sevillát mórokkal vagy mórok nélkül
de végül az eredendő forrás amihez visszatérünk
mégiscsak a szemét lesz
bármennyire is hitetlenkednek
az utak kirajzolói és a mágnestűk irányítói
valahonnan mégis fel kell csapnunk önmagunknak
bármennyire is ellene vagyunk a kakaskodásnak
az útját vágásoknak
a szél kifogásának a vitorlákból
a szél ellen pisálásnak
én csak a versem torkát szorongatom
hiába nem értek egyet az eszméivel
nekem a versem diktál
engemet ezen a lángon fognak megfőzni
ennek a füstjével füstölik be a látóhatárt
nemigen érdeklődve hogy miben hiszek
vagy mi ragadja meg a figyelmemet
hiába voltam ott nagyon jól
hiába emlékszem
hiába suhintottam kardom a holdfényben
hiába a romantikus szemlélet
teli zsák csak amelyet szorosan bekötnek
ebből már nem lesz szabadulás
nem az égi szekér ragad el
nem a hit szaggatja meg a köntösöm
nem az tart majd hideg fülemnél fogva
nem az ég nyálazza be szemem fehérjének tükrét
valami más nagy születésnek
leszek a tanúja
valami más hajít majd szemközt a szeméttel
gunnyasztót a szélárnyékban

a más bundájában gyötrődöt
a halál subájában feltámadót
a szomszéd szerűjén kaparászót
az idegen tollak közt tollászkodót
hát félre az egészet én
tisztességes szemetet kérek magamnak
én jó vendég vagyok
én csípősebb napok levesét kanalazom
mélyebb vizek savát nyakalom
én nem a kutyaházi túrom orrommal
a salétromot
nem hiszek abban hogy a ganajba fulladok
nyakonöntve a tükörtojás horizonttal
delejektől babonázottan
stráfosan és csíkosan
kilátással vagy tekintettel két féltekére
miután már tisztáztam mindent
vagy legalább ügykeztem tisztázni
betűről betűre lekopogni
hol ébredni most hol virágozni?

Nicole D' Herbais de Thun, Belgium